

Dela lika

Vårdagjämningen den 20 mars 2017

Bästa Vänortsmedlem!

Mycket förändras men ljusets rytm består. Som vanligt får vårt dela lika-brev vara en påminnelse om att ljuset ankomst hos oss i nord har betydelse för människorna i Bangladesh genom de gåvor som dela lika-brevet uppmanar till.

*****

Vänortsföreningen har fått två fina roll-ups av Kuvertteamet i Bankeryd. De är lätta att ta med och bara att rulla upp om man vill informera om föreningen någonstans. Kanske på födelsedagskalaset när jubilarer i stället för presenter gör en insamling till verksamheten i Bangladesh? Eller varför inte utanför festlokalen dit brudparet eller en student skjutsas i vår fina cykelrickshaw?

Varmt tack till Kuvertteamet och till dig som tänker på Vänortsföreningen med din gåva!

Just nu har vi glädjande nog kunnat bidra med en extra gåva i samband med SUS 30-årsjubileum, och måste förlita oss på våra trogna givare för att fylla på i kassan igen.

Bilderna på roll-uppen representerar de verksamheter vi stödjer, "vårt eget" Disability Center och kvinnoprojektet ACCESS, som vi medverkar i via Svalorna.

Ripa är 7 år gammal.

Hon är rickshawföraren Marufs och hemmafrun Rimas enda barn. De bor i byn Malni i Netrakona.

Under graviditeten var mamma Rima ofta sjuk. Hon födde Ripa hemma med hjälp av en utbildad och ovan traditionell barnmorska, en s k TBA. Efter förlossningen skrek inte barnet, hennes händer och ben var kalla och hon togs till sjukhus i Netrakona. Där fick hon vård av en utbildad läkare, blev bättre och fick komma hem till sina föräldrar.

Men när Ripa var 6-7 månader märkte föräldrarna att hon inte betedde sig som andra bebisar. De fick så småningom kontakt med SUS rehabiliteringsteam, som vid ett hembesök konstaterade att Ripa inte kunde sitta utan stöd, inte heller krypa eller gå med stöd.

Hon fick diagnosen CP - cerebral pares med hemiplegi. Ripa skrevs

in på Disability Center och har sedan dess fått sjukgymnastik, både på kliniken och hemma. Hemma tränas hon av sin mamma, som av klinikens sjukgymnast fått lära sig hur hon ska göra. Nu kan Ripa gå med stöd och hon kan förhoppningsvis börja i den kommunala skolan snart. Hennes föräldrar hoppas och tror att Ripa ska få leva ett normalt liv, som andra barn, om hon får fortsätta med sin träning. Och det hoppas förstås vi också.

Din och min gåva gör skillnad! För Ripa och hennes familj och för fyra tusen andra klienter som fått chansen till ett värdigt liv tack vare Disability Center.

*****

Dilruba Khanom, 33 år, bor i Kailati i Netrakona. Hennes föräldrar hade, trots fyra döttrar och två söner, möjlighet att låta henne gå i skolan. Efter avslutad utbildning blev hon som 15-åring, på grund av fattigdom, bortgift. Hennes man är cykelmekanikern Kamrul Islam. Dilruba blev hemmafru och mamma till Apurbo som nu går i andra klass i skolan. **Men när Dilruba var 29 år hände något i hembyn, något som skulle förändra hennes fortsatta liv.**

För att ge kvinnor på landsbygden ökat inflytande i sociala och ekonomiska frågor startade SUS ett nytt projekt, ACCESS. Fem kvinnogrupper - Nari Morcha - bildades i 10 byar i Kailatidistriktet. Varje Nari Morcha består av 20 kvinnor som träffas varannan månad för att diskutera aktuella kvinnofrågor. **Dilruba blev medlem i en av dessa grupper.**

Några av de främsta problemen för kvinnor i Bangladesh finns ofta inom hemmet. Det kan handla om våld, sexuella trakasserier och polygami. Som en följd av det starkt patriarkala samhället försvarar många kvinnor de män som de är beroende av och som orsakar de omständigheter de lever under. Kvinnan är beroende av mannen för sin

sociala ställning, men också för äganderätt och entreprenörskap. Kvinnor äger inte mark, deras män gör det. Det som kvinnor producerar säljer männen på marknaden. Den inkomst som kommer från kvinnornas egen produktion förfogar männen över, och de behöver inte fråga kvinnorna hur den ska spenderas. Kvinnorna har liten möjlighet till självständighet. Förtrycket av kvinnor ses inte som ett självklart problem för de kvinnor som lever under det, just för att det inte verkar finnas andra sätt att leva på.

Om man inte känner till grundläggande mänskliga rättigheter, hur ska man då kunna kräva dem?

Redan från första början deltog Dilruba entusiastiskt i dessa möten.

Efter en tid insåg hon, att om hon och andra gruppmedlemmar deltog i den lokala skolans förvaltning, skulle de kvinnliga studenterna lättare kunna uttrycka och få gehör för sina problem och åsikter. Därför anmälde hon sitt intresse för att bli **föräldrarepresentant i skolans styrelse**. Gruppmedlemmarna samtyckte, hon nominerades, valdes in och engagerade sig även där helhjärtat åt uppgiften. Med ökad medvetenhet kände Dilruba att hon både ville och orkade ännu mer.

Förutom kvinnogrupperna, Nari Morscha, hade det även skapats en **grupp för opinionsbildning på kommunnivå - Jono Morcha** - med deltagande politiker, kvinnogrupsmedlemmar, ACCESSföreträdare och människorättsaktivister. Deras roller är tydliga liksom deras ansvar - att inom sina områden -skydda kvinnor från våld. **Dilruba blev sin kvinnogrups representant i Jono Morcha**. Hon deltog även här troget och engagerat och fick förtroendet att bli ordförande i gruppen.

Hon ingick även i Kailatis kommunfullmäktiges kommitté för konfliktlösning inom familjer. I den rollen blev hon inbjuden att, tillsammans med bl a 50 kvinnor från olika Nari Morcha-grupper och 5 män från en grupp med makar, delta i kommunens budgetmöte. Medan sammanträdet pågick insåg Dilruba att inga pengar fanns avsatta i budgeten för kvinnorrättsfrågor. Hon ifrågasatte detta och yrkade på en förändring. Hennes förslag antogs och 20 000 thaka avsattes för ändamålet. **Dilruba informerar även lokalbefolkningen om samhällets skyddsnät och om vikten av regelbundna hälsokontroller för gravida kvinnor.**

Dilruba har blivit en inflytelserik kvinna, som tack vare ACCESS, kan hoppas på en politisk karriär i framtiden!

Med vänlig hälsning

Styrelsen

som hoppas på ert fortsatta stöd för Bangladesh